YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kuudes jaosto)
9 päivänä tammikuuta 1997 *

Asiassa C-143/95 P,

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään oikeudellisen yksikön virkamiehet Francisco de Sousa Fialho ja Nicholas Khan, prosessiosoite Luxemburgissa oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

valittajana,

jossa valittaja vaatii muutoksenhaussaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen yhdistetyissä asioissa T-432/93, T-433/93 ja T-434/93, Socurte ym. vastaan komissio, 7.3.1995 antaman tuomion (Kok. 1995, s. II-503) kumoamista,

vastapuolina:

Sociedade de Curtumes a Sul do Tejo, Ld^a^. (Socurte),

Revestimentos de Cortiça, Ld^a^. (Quavi),
josta tuli **Estudos e Projectos, Ld^a^ (Esprocil)**, ja

Sociedade Transformadora de Carnes, Ld^a^. (Stec),
josta tuli **Estudos e Projectos, Ld^a^ (J. A. P.),**

* Oikeudenkäyntikieli: portugali.

jotka ovat Portugalin oikeuden mukaan perustettuja yhtiöitä, kotipaikka Pau Queimado (Portugali), edustajinaan asianajajat Carlos Botelho Moniz ja António Magalhães Cardoso, Lissabon, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Guy Harles, 8—10 rue Mathias Hardt,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja G. F. Mancini sekä tuomarit J. L. Murray (esittelevä tuomari), C. N. Kakouris, G. Hirsch ja H. Ragnemalm,

julkisasiamies: C. O. Lenz,
kirjaaja: R. Grass,

ottaen huomioon esittelevän tuomarin kertomuksen,

kuultuaan julkisasiamiehen 4.7.1996 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Euroopan yhteisöjen komissio on yhteisöjen tuomioistuimeen 8.5.1995 jättämällään valituksella hakenut muutosta EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan nojalla Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen yhdistetyissä asioissa T-432/93, T-433/93 ja T-434/93, Socurte ym. v. komissio, 7.3.1995 antamaan tuomioon (Kok. 1995, s. II-503, jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumosi päätöksen, jolla komissio oli

vähentänyt Euroopan sosiaalirahaston tukea kantajien hankkeelle nro 860012/P1, joka liittyi ammatillista koulutusta Portugalissa vuonna 1986 koskevaan toiminta-ohjelmaan (jäljempänä riidanalainen päätös).

2 Euroopan sosiaalirahaston tehtävistä 17 päivänä lokakuuta 1983 tehdyn neuvoston päätöksen 83/516/ETY (EYVL L 289, s. 38, jäljempänä päätös nro 83/516) 1 artiklan 2 kohdan a alakohdan ja 3 artiklan 1 kohdan mukaisesti Euroopan sosiaalirahasto (jäljempänä ESR) voi osallistua sellaisten toimien rahoittamiseen, jotka koskevat jäsenvaltioiden työmarkkinapolitiikan osana toteutettavaa ammatillista koulutusta ja ammatinvalintaa.

3 Neuvoston päätöksen nro 83/516 soveltamisesta 17 päivänä lokakuuta 1983 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2950/83 (jäljempänä asetus N:o 2950/83) 5 artiklan 1 kohdassa säädetään, että jos rahoitusta koskeva hakemus hyväksytään, koulutustoimien suunniteltuna aloittamispäivänä suoritetaan maksuennakko, jonka suuruus on 50 prosenttia ESR:n tuesta *.

4 Asetuksen N:o 2950/83 6 artiklan 1 kohdan mukaisesti komissio voi, jos ESR:n tukea ei käytetä rahoitusta koskevan hakemuksen hyväksymispäätöksessä määrättyjen edellytysten mukaisesti, lykätä tai vähentää tukea tai peruuttaa sen varattuaan jäsenvaltiolle, jota asia koskee, tilaisuuden esittää huomautuksensa.

5 Valituksenalaisesta tuomiosta käy ilmi, että vuoden 1986 aikana Portugalin työvoima- ja sosiaaliturvaministeriön alainen Departamento para os Assuntos do Fundo Social Europeu (ESR:n asioita käsittelevä osasto, jäljempänä DAFSE) jätti ESR:n tukea koskevan hakemuksen; tukea haettiin ammatillista koulutusta koskeville hankkeille, joita useat yhtiöt olivat esittäneet; näiden yhtiöiden joukossa olivat Sociedade de Curtumes a Sul do Tejo, Ld^{a}. (Socurte), Revestimentos de Cortiça, Ld^{a}. (Quavi), ja Sociedade Transformadora de Carnes, Ld^{a}. (Stec) (jäljempänä Socurte ym.). Hankkeet yhdistettiin yhdeksi hakemukseksi, jolle annettiin numero

* Tässä ja jäljempänä tuomiossa esitetyt lainaukset asetuksesta (ETY) N:o 2950/83 suomennettu yhteisöjen tuomioistuimessa, koska EYVL:ssä ei ole julkaistu suomenkielistä tekstiä.

860012/P1, ja komissio hyväksyi kyseisen hakemuksen 7.5.1986 tekemällään päätöksellä, jonka mukaan ESR osallistuisi hankkeen rahoitukseen 874 905 836 Portugalin escudolla (PTE); hankkeen kokonaiskustannukset olivat 1 905 322 299 PTE (4 kohta).

6 DAFSE antoi Socurte ym:lle tiedon tästä päätöksestä 16.6.1986, ja se ilmoitti jokaiselle yritykselle sen määrän, jolla ESR osallistuisi hankkeeseen, ja sen määrän, jonka Portugalin viranomaiset olivat myöntäneet hankkeelle. Socurte ym. saivat niiden määrien perusteella, jotka niiden hankkeille oli myönnetty, maksuennakkoa joko Portugalin julkisista varoista myönnettävänä tukena tai ESR:n tukena (5 ja 6 kohta).

7 Toteutettuaan hankkeensa ja toimitettuaan lopullisen arviointikertomuksen Socurte ym. esittivät pyynnön ESR:n tuen loppuosan maksamisesta; tästä pyynnöstä kävi ilmi, että hankkeiden kustannukset olivat olleet pienemmät kuin hyväksytyssä kustannusarviossa (6 ja 7 kohta). Odotettaessa komission päätöstä tuen loppuosan maksamista koskevasta pyynnöstä DAFSE maksoi Socurte ym:lle lisäsuorituksia (7 ja 8 kohta).

8 DAFSE ilmoitti 18.3.1991 päivätyllä, Socurte ym:lle osoitetulla kirjeellä, että komissio oli hyväksynyt hakemukseen nro 860012/P1 liittyvän, tuen loppuosan maksamista koskevan pyynnön. Sen määrän takia, jolla ESR osallistuisi hankkeeseen, DAFSE kehotti Socurte ym:ta, ottaen huomioon jo niille suoritetut määrät, palauttamaan sille 17 105 465 PTE (Socurte), 22 160 566 PTE (Quavi) ja 46 354 557 PTE (Stec) (9 kohta).

9 Socurte ym. pyysivät 15.4.1991 päivätyllä kirjeellä DAFSE:a ilmoittamaan niille rahamäärien palauttamista koskevan vaatimuksen perustelut ja toimittamaan niille jäljennöksen komission päätöksestä, johon 18.3.1991 päivätyssä kirjeessä oli viitattu (10 kohta).

10 DAFSE:n 24.4.1991 päivätyssä kirjeessä, jonka Socurte ym. vastaanottivat 30.4.1991, ilmoitettiin, että ne rahamäärät, jotka yritysten oli sille palautettava, olivat loppujen lopuksi pienempiä kuin sen 18.3.1991 päivätyssä kirjeessä oli ilmoitettu. DAFSE selitti, että palautettavat rahamäärät olivat pienempiä sen vuoksi, että sen yksiköt olivat tulkinneet komission päätöstä siten, että ESR olisi myöntänyt tukea 379 373 605 PTE tosiasiassa myönnetyn 437 452 918 PTE:n sijaan (11 kohta).

11 DAFSE perusti päätöksensä tältä osin komission toimivaltaisten yksiköiden sille 14.2.1991 osoittamaan kirjeeseen, jonka DAFSE oli samanaikaisesti lähettänyt myös Socurte ym:lle. Tämän kirjeen mukaan päätyessään ESR:n maksettavaan 437 452 918 PTE:n tuen kokonaismäärään komissio oli ottanut huomioon palvelujen tarjoamista koskevien useiden sopimusten olemassaolon samoin kuin tarkastuskäynnit sekä niiden yritysten luona, joiden nimissä hakemus oli tehty, että hakemuksen edunsaajien luona (12 kohta).

12 DAFSE:lle osoitetulla 14.5.1991 päivätyllä kirjeellä ja komissiolle osoitetulla 17.5.1991 päivätyllä kirjeellä Socurte ym. pyysivät toimittamaan niille oikeiksi todistetut jäljennökset hakemukseen nro 860012/P1 liittyvästä komission alkuperäisestä ESR:n tukea koskevasta päätöksestä samoin kuin komission päätöksestä, joka koski Socurte ym:n tekemää, mainitun tuen loppuosan maksamista koskevaa pyyntöä (13 kohta).

13 Ilmoitettuaan Socurte ym:lle suullisesti, ettei sillä ollut hallussaan pyydettyjä asiakirjoja, DAFSE toimitti 5.6.1991 päivätyllä kirjeellä Socurte ym:lle jäljennöksen ESR:lle osoittamastaan pyynnöstä saada jäljennös hakemusta nro 860012/P1 koskevasta komission päätöksestä (14 kohta). Komission toimivaltaiset yksiköt ilmoittivat 20.6.1991 päivätyllä kirjeellään Socurte ym:lle, että niiden on käännyttävä DAFSE:n puoleen saadakseen pyydetyt asiakirjat (15 kohta). Socurte ym. tutustui 26.6.1991 DAFSE:n hallussa oleviin hakemusta nro 860012/P1 koskeviin hallinnollisiin asiakirjoihin (16 kohta).

14 DAFSE lähetti 30.7.1991 päivätyllä kirjeellä Socurte ym:lle oikeaksi todistetun jäljennöksen hakemusta nro 860012/P1 koskevan komission hyväksymispäätöksen tiedoksiannosta (17 kohta). Tämä asiakirja muodostui DAFSE:lle osoitetusta, 10.7.1991 päivätystä komission kirjeestä, jossa selvitettiin yksityiskohtaisesti tuen vähentämisperustelut (18 kohta). Komissio esitti kirjeessä erityisesti sen, että Stecin luona 26.—29.7.1988 tehtyjen tarkastuskäyntien aikana havaittiin, että tietyt kustannukset eivät olleet riittävästi perusteltuja ja että tiettyjä kirjanpidon eriä ei oltu arvioitu asianmukaisesti. Nämä seikat huomioon ottaen komissio oli itse tehnyt selvityksen kohtuullisista kustannuksista Portugalin viranomaisten vahvistamien perusteiden mukaisesti, ja tämän selvityksen perusteella alunperin määrätyn tuen määrää vähennettiin. Selvityksen perusteella oli ollut mahdollista ratkaista, että tuettava määrä oli 56 prosenttia esitettyjen kustannusten kokonaismäärästä, mikä johti siihen, että ESR:n osallistumisen osalta vaadittiin 71 454 000 PTE:n määrän palauttamista (19—23 kohta). Komissio lisäsi, että kansalliset vastuuhenkilöt olivat esittäneet huomautuksensa DAFSE:ssa pidetyssä kokouksessa, jonka tarkoituksena oli hakemuksiin liittyvien lopullisten ratkaisujen esittäminen ja niistä keskustelu (24 kohta). Komissio katsoi siten, että asetuksen N:o 2950/83 6 artiklan 1 kohdassa säädetyn menettelyn mukaisesti oli päätetty, että ESR:n tuen määrä oli 437 452 918 PTE, joka oli jo maksettu ensimmäisenä ennakkona (25 kohta).

15 Socurte ym. vaativat yhteisöjen tuomioistuimeen 10.10.1991 jättämissään kolmessa kanteessa erityisesti ESR:n hanketta nro 860012/P1 koskevan tuen vähentämisestä tehdyn komission päätöksen kumoamista.

16 Komissio esitti 13.11.1991 päivätyssä vastineessaan yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 91 artiklan mukaisesti oikeudenkäyntiväitteen. Komissio katsoi erityisesti, että kanteita ei voitu ottaa tutkittavaksi niiltä osin kuin ne koskivat DAFSE:n 18.3. ja 24.4.1991 päivätyillä kirjeillä Socurte ym:lle ilmoittamaa päätöstä, jonka tämän asian vastapuoli oli saanut tiedoksi 21.3 ja 30.4.1991, koska kanteet oli nostettu ETY:n perustamissopimuksen 173 artiklan kolmannen kohdan mukaisen määräajan jälkeen. Komissio katsoi samoin, ettei kanteita voitu ottaa tutkittaviksi myöskään siltä osin kuin ne koskivat 10.7.1991 päivättyä komission kirjettä, joka oli annettu Socurte ym:lle tiedoksi 30.7.1991 päivätyllä DAFSE:n kirjeellä, koska

vaikka oletettaisiin, että kyseinen kirje sisälsi päätöksen, tällä päätöksellä vain vahvistettiin 14.2.1991 päivätyllä komission kirjeellä DAFSE:lle tiedoksiannettu päätös, joka oli annettu Socurte ym:lle tiedoksi 18.3. ja 24.4.1991.

17 Yhteisöjen tuomioistuin päätti 9.11.1992 käsitellä oikeudenkäyntiväitteen pääasian yhteydessä.

18 Yhteisöjen tuomioistuin siirsi 27.9.1993 antamallaan määräyksellä asian ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen perustamisesta 24 päivänä lokakuuta 1988 tehdyn neuvoston päätöksen 88/591/EHTY, ETY, Euratom muuttamisesta 8 päivänä kesäkuuta 1993 tehdyn neuvoston päätöksen 93/350/Euratom, EHTY, ETY (EYVL L 144, s. 21) 4 artiklan mukaisesti.

19 Kumoamisvaatimustensa tueksi Socurte ym. esittivät pääasian osalta neljä kanneperustetta, jotka koskivat laillisuusperiaatteen ja luottamuksensuojan periaatteen loukkaamista, olennaisten menettelymääräysten ja asetuksen N:o 2950/83 6 artiklan 1 kohdan ja 7 artiklan 2 kohdan mukaisten menettelysääntöjen rikkomista sekä ESR:n hallintoa koskevien sääntöjen rikkomista, erityisesti asetuksen N:o 2950/83 1 artiklan ja 5 artiklan 4 kohdan osalta.

Valituksenalainen tuomio

20 Valituksenalaisessa tuomiossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tutki ensiksi, pystyivätkö Socurte ym nostamaan komission päätöksestä, sellaisena kuin se oli saatettu Socurte ym:n tietoon 30.4.1991, asianmukaisesti kanteen (48 kohta).

21 Tässä suhteessa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistutti vakiintuneesta oikeuskäytännöstä (yhteisöjen tuomioistuimen seuraavat tuomiot: asia 76/79, Könecke v. komissio, tuomio 5.3.1980, Kok. 1980, s. 665; asia 59/84, Tezi Textiel v. komissio, tuomio 5.3.1986, Kok. 1986, s. 887 ja asia 236/86, Dillinger v. komissio, tuomio 6.7.1988, Kok. 1988, s. 3761, 14 kohta; ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen seuraava tuomio: asia T-165/93, Consorzio gruppo di azione locale "Murgia Messapica" v. komissio, tuomio 19.5.1994, Kok. 1994, s. II-361, 29 kohta), josta käy ilmi, että jos säädöstä ei julkaista tai anneta tiedoksi, on sen, joka on saanut tiedon itseään koskevasta säädöksestä, pyydettävä koko tekstiä kohtuullisessa ajassa, kuitenkin niin, että ellei tästä poikkeuksesta muuta johdu, kannemääräaika alkaa kulua vasta siitä, kun kolmannella, jota asia koskee, on tiedossaan säädöksen tarkka sisältö ja sen perustelut siten, että hän kykenee hyödyntämään kanneoikeuttaan (49 kohta).

22 Nyt käsiteltävänä olevassa asiassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että vaikka 14.2.1991 päivättyyn kirjeeseen sisältyi sellaisia seikkoja, joiden perusteella oli mahdollista tunnistaa riidanalaisen päätöksen olemassaolo sekä sen abstraktit ja yleiset perustelut, siihen ei sisältynyt tarkkoja perusteluja varsinaisen päätöksen tekemiselle. Nimittäin vastaanotettuaan 30.4.1991 DAFSE:n 24.4.1991 päiväämän kirjeen Socurte ym. pyysivät saada tietää tuen loppuosan maksamisesta kieltäytymistä koskevan päätöksen täsmälliset perustelut. Ne saivat tiedon näistä perusteluista vasta 30.7.1991, jolloin DAFSE antoi niille tiedoksi 10.7.1991 päivätyn komission kirjeen. Tässä kirjeessä selvitettiin tarkasti ESR:n yksiköiden suorittamat tarkastukset ja päädyttiin siihen, että tuesta olisi maksettava takaisin 71 454 000 PTE. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi siten, että Socurte ym. olivat saaneet 10.7.1991 päivätyllä kirjeellä riittävän tiedon riidanalaisen päätöksen perusteluista, ja ne pystyivät nostamaan päätöksestä asianmukaisesti kanteen (50 kohta).

23 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi siten, että riidanalaisen päätöksen, sellaisena kuin se oli 10.7.1991 päivätyssä kirjeessä, kumoamiseksi nostetut kanteet oli pantu vireille määräajassa (51 kohta).

24 Toiseksi mitä tulee pääasian arviointiin, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tutki aluksi kanneperusteen, joka koski olennaisten menettelymääräysten rikkomista asetuksen N:o 2950/83 6 artiklan 1 kohdan menettelysääntöjen noudattamatta jättämisen vuoksi (57 kohta).

25 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin korosti tässä suhteessa, että kyseisessä säännöksessä asianomaiselle jäsenvaltiolle varattu tilaisuus esittää huomautuksensa sekä tuen vähentämisestä että vähennyksen täsmällisestä määrästä ennen ESR:n tuen vähentämistä koskevan lopullisen päätöksen tekemistä, on olennainen menettelymääräys, jonka noudattamatta jättäminen aiheuttaa kyseisen päätöksen pätemättömyyden (65 kohta).

26 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että se, että asianomainen jäsenvaltio on esittänyt huomautuksensa ennen ESR:n tuen vähentämistä koskevan päätöksen tekemistä, oli voitava todeta luotettavasti ja riittävän selvästi, minkä vuoksi huomautusten esittämistä ei voida pitää toteen näytettynä olettaman perusteella (66 kohta).

27 Arvioidakseen, oliko näitä edellytyksiä noudatettu käsiteltävänä olleessa asiassa, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tarkasteli asiakirjoja, joihin komissio oli viitannut. Nämä asiakirjat koskivat komission suorittamaa kolmea tarkastuskäyntiä ajanjaksoina 27.10.—3.11.1986, 28.9.—2.10.1987 ja 26.—29.7.1988 samoin kuin kahta kesäkuussa 1988 pidettyä, komission edustajien ja Portugalin viranomaisten välistä kokousta (67—70 kohta ja 72—75 kohta).

28 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätyi siten siihen lopputulokseen, että näiden asiakirjojen perusteella ei voitu päätellä, että komissio olisi noudattanut

asetuksen N:o 2950/83 6 artiklan 1 kohdan mukaan sille kuuluvaa velvoitettaan. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumosi siten riidanalaisen päätöksen (71—76 kohta).

Valitus

29 Ensimmäisen oikeusasteen tuomion kumoamista koskevan valituksensa tueksi komissio esittää kaksi valitusperustetta: toinen valitusperuste koskee valituksen tutkittavaksi ottamista ja toinen pääasiaa.

Ensimmäinen valitusperuste

30 Ensimmäisen valitusperusteensa tueksi komissio esittää, että sitä oikeuskäytäntöä, johon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin valituksenalaisen tuomion 49 kohdassa vetoaa, ei voida soveltaa esillä olevassa asiassa, koska kyseinen oikeuskäytäntö koskee vain tilanteita, joissa päätöstä ei ole julkaistu tai annettu tiedoksi. Esillä olevassa asiassa 14.2.1991 tehty päätös on annettu Socurte ym:lle tiedoksi 30.4.1991, ja kannemääräaika alkoi siten kulua tästä päivästä.

31 Tältä osin voidaan todeta, että yhteisöjen toimielinten toimien tiedoksiantaminen, johon EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan viidennessä kohdassa ja 191 artiklassa viitataan, sisältää välttämättä tiedoksiannetun toimen sisällön ja perusteluiden yksityiskohtaisen esittämisen. Tällaisen esittämisen puuttuessa kolmas henkilö, jota asia koskee, ei voi näet tuntea tarkasti kyseisen toimen sisältöä eikä perusteluja, jotta hän voisi nostaa tällaisestä päätöksestä asianmukaisesti kanteen (ks. 191 artiklan osalta erityisesti asia 58/88, Olbrechts v. komissio, tuomio 13.7.1989, Kok. 1989, s. 2643, 10 kohta).

32 Tämä vaatimus täyttyy vain silloin, kun asianosaisille on toimitettu kyseisen päätöksen teksti, eikä sellaista päätöksen sisällön lyhennelmää, joka sisältyi 30.4.1991 Socurte ym:lle tiedoksiannettuun kirjeeseen.

33 Siten esillä olevassa asiassa kanteen nostamisen määräaika ei voinut alkaa kulua kyseisestä päivästä, ja ensimmäinen valitusperuste on hylättävä.

Toinen valitusperuste

34 Toisen valitusperusteensa tueksi komissio esittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esitetystä todistusaineistosta, joka koskee suoritettujen tarkastuskäyntien olosuhteita, yhteyksiä portugalilaisen ministerin kanssa sekä riidanalaisen päätöksen, jossa on päädytty kompromissiratkaisuun Socurte ym:n hyväksi, sisältöä, käy kiistattomasti ilmi, että kansallisilla viranomaisilla oli tilaisuutensa huomautusten esittämiseen ennen varsinaista päätöstä, jonka merkityksen ne muutoinkin tunsivat täysin sen tekohetkellä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kannanotto siitä, että komissio ei ole noudattanut asetuksen N:o 2950/83 6 artiklan 1 kohdan mukaan sille kuuluvaa velvoitettaan kuulla jäsenvaltiota, jota asia koskee, ei ole oikea.

35 On huomattava, että tässä valitusperusteessa on kysymys ennen kaikkea sen selvittämisestä, saattoiko ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätellä riittävän varmasti niistä todisteista, joita komissio esitti kyseiselle tuomioistuimelle siinä vireillä

olleen oikeudenkäynnin aikana, että komissio ei ollut noudattanut velvoitettaan antaa jäsenvaltiolle, jota asia koskee, tilaisuutta huomautusten esittämiseen ennen päätöksen tekemistä.

36 Tältä osin on todettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen suorittamaa arviointia sille esitetyn todistusaineiston osalta ei voida saattaa kyseenalaiseksi, ellei näytetä, että kyseinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen (ks. erityisesti asia C-53/92 P, Hilti v. komissio, yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 2.3.1994, Kok. 1994, s. I-667, 42 kohta).

37 Komissio ei ole näyttänyt esillä olevassa asiassa sitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen suorittamaan sille esitettyjen seikkojen arviointiin liittyisi oikeudellinen virhe.

38 Toinen valitusperuste on myös hylättävä.

39 Edeltävän huomioon ottaen valitus on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

40 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan, jota 118 artiklan mukaan sovelletaan valituksen käsittelyyn, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Koska komissio hävisi asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut yhteisöjen tuomioistuimessa.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) Valitus hylätään.

2) Euroopan yhteisöjen komissio velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Mancini Murray Kakouris

Hirsch Ragnemalm

Julistettiin Luxemburgissa 9 päivänä tammikuuta 1997.

R. Grass G. F. Mancini

kirjaaja kuudennen jaoston puheenjohtaja